

RES DE PRIMA A L'AGRESSOR!

"Els avions i els canons de Mussolini han mort milers d'espanyols i han provocat una de les situacions més greus d'Europa", diu "L'Humanité"

MADRID I BARCELONA

El general Miaja en la seva visita a la Generalitat. L'acompanyen el President Companys i els consellers Sbert i Bosch Girona (C.)

No per esperada volem deixar de subratllar la cordialitat amb que Barcelona, en representació de tot Catalunya, ha acollit la figura del general Miaja, aureolada amb el prestigi de la defensa de Madrid, faceta d'importància primordialíssima en la història de la victòria republicana.

Quan s'escriu aquesta història, es valorarà com cal el gest dels homes que, amb Miaja al davant, saberen copsar oportunament la significació profunda que la possessió de la capital d'Espanya tenia com a factor determinant en la nostra lluita. Durant molt de temps, la bandera de la guerra per la llibertat, a tot el món, ha portat una paraula escrita al seu damunt: Madrid. La ciutat heroica ha xifrat totes les esperances de la democràcia mundial, mentre per contrapropòsit acumulava tot l'odi i tota la ferocitat dels feixistes.

De la mateixa manera que Madrid, en la història simbòlica de la primera i més dramàtica etapa de la guerra civil espanyola, segurament Barcelona assumirà la representació d'una segona època, la de la seguretat victoriosa, la de la reconstrucció intel·ligent i lúcida de l'Estat. Madrid havia ja popularitzat a tot el món el seu gest: l'ús del seu escut que es redreça gallardament contra els invasors. Barcelona va en camí de donar a la mitologia liberal un altre símbol igualment definitiu. No s'ha precisat encara del tot. Però ja l'entendim, a través del seu treball i dels seus sofriments.

Perquè si és que per a fixar davant del món, amb línies immortals, la mesura d'un esforç, cal marcar aquest amb les línies més visibles del sacrifici creient, Barcelona pot ja oferir un perfil ben dramàtic. Els avions pirates li han deixat caure al damunt la corona d'espines. I Barcelona la porta dignament, amb la simplicitat i amb l'estoïcisme que li ha ensenyat la seva germana, Madrid.

La República democràtica, a l'hora de passar els comptes definitius, podrà dir orgullosament que ningú millor que ella sap el que li costa la victòria. Les bones voluntats de tot el món han afuit vers nosaltres, i totes elles han estat i són emocionadament agraïdes. Però, la carn al foc, la hi ha posat el poble ibèric. Castella, Bascònia, Galícia, Andalusia, València, Astúries, Catalunya, totes les nacions hispàniques han lluitat a la voracitat del monstre de la guerra la flor de les seves il·lusions.

I, les dues cimes culminants d'aquesta passió en la lluita i d'aquesta nova vida retrobada en la victòria, porten el nom gloriosos de les dues grans ciutats: Madrid i Barcelona.

Malgrat tractar-se de l'ordenada i disciplinada Anglaterra, els xofers londinencs no compleixen pas sempre estrictament les ordenances municipals en allò que fa referència a la velocitat. Ben sovint passen de la mida i ocasionen així sensibles desgràcies. Tres mil persones que han estat al suburbi de Westway s'han manifestat originalment contra aquesta conducta. En manifestació i a pas processional, han desfilat pels carrers de més tràfic, obligant a parar els vehicles per espai de més de mitja hora. Precissament la fotografia que publiquem és presa a la cruïlla on, una setmana abans, la imprudència d'un xofer costà la vida a un marrec (K.)

Hitler va a Roma i els reis d'Anglaterra, a París

Les paraules d'Eden, considerant Franco com un rebel pirata, no han tingut cap repercussió a la premsa italiana

Els reis d'Anglaterra aniran a París

Londres, 9. — S'anuncia oficialment que el rei Jordi i la reina, faran, entre el 28 de juny i el primer de juliol vinent, una visita al President de la República, senyor Albert Lebrun.

El monarca anglès aprofitarà l'avenç per a inaugurar el monument alcat a Villiers-Bretonneux als combatents australians. Els detalls de la visita real no s'han fixat encara.

Les visites dels reis d'Anglaterra a París

Londres, 9. — Amb ocasió de la visita que, pel proper juny, faran els reis d'Anglaterra a París, es recorda que la reina Victòria anà a la cort del rei Felip, fa prop d'un segle. Fou la primera sobirana que visità un Cap d'Estat francès des de l'entrevista del Camp d'Or. Eduard VII seguí l'exemple de la seva mare, 60 anys més tard i la primavera del 1914 visità París Jordi V.

La passejada del "premier"

El primer ministre anglès, senyor Neville Chamberlain, és un enamorat de l'aire lliure, un entusiasta de la naturalesa. En la seva història hi ha detalls curiosos que, tan com de la seva afició bucolica, parlen del singular caràcter britànic. Per exemple, ja uns anys, el senyor Chamberlain era canceller de l'Echiquier. Precisament aquesta seva tutela de les finances britàniques s'exercia en uns moments un xic dramàtics per a la lluita estèril. El país, adhuc, vivia uns moments de febre. Un bon matí, els inquietos londinencs, en obrir el diari es trobaren amb què publicava una lletra a l'editor signada pel canceller de l'Echiquier. Compteu amb quina voracitat tots n'entaren la lectura. Doncs bé: el senyor Chamberlain explicava que, una nit, al jardí del seu ministeri, havia sentit un cant d'ocell inesperat. Després de passar unes quantes nits més a l'aiguat, el ministre havia pogut confirmar les seves sospites: es tractava d'un determinat ocell que rarament fa aparició a les ciutats. Només els arbres frondosos del jardí del Ministeri havien pogut decidir-lo a canviar la seva residència rústega per la urbana. El senyor Chamberlain, agraïdament sorprès, cultivava a participar la sorpresa als seus conculatans. I aquests trobaren naturalíssima la preocupació del seu canceller de l'Echiquier. Una anècdota així, plota un home i un país. No cal dir, doncs, amb quina impaciència el senyor Chamberlain deu esperar les vacances, o els «week-ends» bults de política, que li permeten traslladar-se a la seva propietat forana, on passa hores i hores a les ribes del riu, absorbit en la pesca amb canya. I costa poc d'endevinar amb quin plaer el primer ministre britànic, quan no pot abandonar la capital, deu passejar i e per l'Hyde-Park, on l'ha sorprès el fotògraf, en companyia de la seva esposa. I precisament aquest dia era el de la reobertura dels Comuns, on esperaven al senyor Chamberlain innombrables qüestions i problemes complicadíssims. Abans de submergir-se en el mar de la política, el «premier» es permet una passejada de mitja hora entre els arbres, fent acopi d'aire pur, que li farà molt més respirable l'atmosfera espessa de la Cambra. — (Grafic Press).

VERSIO JAPONESA

L'ENCARREGAT DIPLOMATIC PROP DEL GOVERN XINES INTENTARÀ LA MEDIACIO INICIADA PER L'AMBAIXADOR ALEMANY, PER TAL DE CERCAR UNA SOLUCIO RAPIDA AL CONFLICTE

SEGONS ELS NIPONS, ANGLATERA ESTA PREOCUPADA PER L'ENFONSAMENT INTERIOR DE XINA

Aquesta «pressa» nipona, però, sembla que més aviat deu ésser provocada per la magnífica resistència xinesa a l'invasor i pels 5.000 milions de iens que ja li costen al Micado, de moment els «incidents» de Xina...

Tòquio, 9. — Els periòdics anuncien que el Japó contestarà el divendres, el més tard, les notes angleses, americanes i franceses. Als cercles oficials hom diu que Anglaterra, molt preocupada per l'enfonsament dels assumptes interiors de Xina, està actualment a favor d'una pau ràpida i que l'encarregat diplomàtic prop del Govern central xinès reprendrà la mediació intentada per l'ambaixador alemany Trautmann.

Xang-Hai, 9. — La premsa xinesa anuncia que s'han produït recentment durs combats al sector sud del ferrocarril de Tient-sin a Fukeu. Després de la presa de Pengpu pels japonesos, aquests poden dirigir-se cap al nord o al sud de Sutsueu, al llarg del ferrocarril, o bé cap al nord-oest de Kuleih al sud del ferrocarril de Luangshai. Sembla que serà adoptada aquesta segona solució. Segons rumors no confirmats, les tropes xineses han aconseguit travessar al sud la riba de Hualho i atacar el flanc de les tropes nipones.

Tòquio, 9. — L'agència Reuter afirma que es calcula que els «incidents» de Xina costen ja al Japó 5.000 milions de iens.

S'HA REPENSAT?

Tòquio, 9. — Durant una entrevista amb els periodistes, el portaveu del Ministeri d'Afers Estrangers ha desmentit que el Japó hagués demanat a Anglaterra la mediació en el conflicte sino-japonès. Ha precisat que el vassallisme xinès vivia per Europa per raons de salut, però no anirà a Londres.

Referent a la trama dels agents anticomunistes a Roma i a Berlín, el portaveu ha objectat que aquests agents no tindran caràcter diplomàtic sinó que cooperaran amb les autoritats d'aquests països a l'intercanvi d'informacions anticomunistes.

"A l'estranger havien cregut que la nostra Pàtria era una sucursal de la Unió Soviètica", diu "El Socialista"

Madrid, 9. «El Socialista» significa que els laboristes britànics no sentien tanta pressió en la intervenció fins que han visitat Espanya», i afegeix:

«A l'estranger s'havien cregut que la nostra pàtria era una sucursal de la Unió Soviètica i que Franco «feia cada dia més fort i ara les apreciacions sobre la nostra guerra han canviat, i es deu únicament a la veu dels diputats laboristes, que han guanyat la batalla d'Albert Hall, perquè nosaltres guanyarem la de Terol».

Hi haurà tarja de racionament del tabac

Pels arguments competents s'ha disposat la creació de la tarja per a la distribució del tabac a l'objecte que el consumidor trobi més facilitats per tal d'adquirir-lo, i així s'evitin les llargues cues.

A la pàgina 3: El Janó rebutja la demanda anglo-franco-americana

6

La consigna llançada al Socors Roig de Catalunya (Secolò del S. R. I.) «Cap d'Any del Combattente, a la qual ha respost d'una manera unànime tot el poble de Catalunya, ha tingut un epíleg magnífic. El dia primer del corrent sortí de la nostra ciutat, en direcció a Lleida, una caravana composta de 15 camions, gentiment cecis per l'excels de la qual, que el nostre poble ha conegut i admirat, Mead i el nostre poble. Populació produïda de la nostra consigna, convertit en torrons, galetes i vins, i destinat als nostres braus lluitadors, aquests fills del poble, d'aquest poble que sap aguantar estancament totes les vicissituds d'aquesta guerra d'independència.

Al front d'aquesta caravana hi anava una Comissió composta per una companyia i dos companys del nostre poble, i acompanyats de l'Exèrcit de l'Est i al Comissari general d'interi, els quals amb la veu velada per l'emoció, expressaren el seu reconeixement a la nostra Organització, pel present que ofería als soldats de la República, present que recordaria als combatents la resguarda, però no una resguarda indiferent i irreflexiva, sinó una resguarda que cada dia els donés un guai, un objecte, una cosa que els recordés la seva condició i el seu deure, i que procurés, per tots els mitjans, per insignificants que siguin, alleujar-les, a la vegada que recordar-los que fem nostra, però molt nostra, la consigna del Govern: «El front i la resguarda -un sol front».

La Comissió Oficial d'Ajut a Euscadi, a Madrid i a tots els fronts, té en projecte expedicions als diversos fronts de lluita, i també com en totes les altres ja heu vist, vol portar un bon nombre de sueters, camises, etc., etc.

Per tal de portar a terme la seva tasca, l'ajut de les dones antifeixistes els serà valuosos.

Com a més, si algú vol oferir-li el treball voluntari, més gran podrà ésser llur ajut, naturalment.

Necessitem, doncs, qui ens confeccioni tota diversitat de peces amb les que poder equipar els nostres soldats.

Tenim tot el material que calgui: el que ens manca són mans femenines que aportin llur treball voluntari.

Són moltes les que disposen de moments lliures. Doncs, bé, acudiu a aquesta Comissió (Avinguda del 14 d'abril, 420, pral.), on s'us lliurará el material, i vosaltres a la vostra llaia, per poder confeccionar totes les peces que voldreu.

Ja veieu que és cosa ben senzilla i en canvi la vostra tasca serà una gran aportació a la guerra que sostenim i a la victòria en la qual haurà contribuït en portar el vostre granet de sorra.

Per la Victòria!!!
Per la Llibertat!!!

Gibraltar, 9. — Procedents de Lisboa han entrat els cuirassats «Nelson» i «Rodney», i també altres unitats de la flota anglesa, les quals prendran part a les properes maniobres de primavera.

Els aviadors estrangers que assassinen
a sou ens han demostrat que per a
ells hi ha tants objectius com ciutadans

Roma, 9. — «El general Kindelán —diu estampao del dia 7 del corrent— ha refusat durament les tontes acusacions dels marxistes contra els herois aviadors legionarios de Franco».

«El Pòpolo d'Itàlia publica el text de les declaracions de Kindelán, segons el qual, si se l'ha de creure, Franco resultaria un veritable filantrop.

«Diu el cap de l'Aviació fascista: «La rendició de les províncies de Llewant podria obtenir-se en pocs dies destruint per complet València i Barcelona, cosa fàcil per a la nostra poderosa aviació; però les dues boniques ciutats són els únics pols del nostre patrimoni nacional i no podem en cas d'extremada gravetat permetre l'abandó d'aquesta operació tan nuntant, com el meigs ordena l'amputació del membre gangrenat per a salvar la vida del pacient. Nosaltres no volem bombardejar les poblacions civils, però fem la guerra. A més —afegeix— han començat els eròtics bombardejant el primer dia del conflicte Algèrcia, Tetuan, Granada i Sevilla. L'aviació franquista ha de bombardejar tot el que serveix per a la vida civil, fins i tot el que es considera com a rearguardia, perquè treuen de Barcelona les fàbriques de guerra i no evaquen la població civil sota un control internacional...» Kindelán i Franco rebutjaren les acusacions tontes i faran de manera que els herois legionarios i els herois de l'aviació continuïn a matar les ciutats oïertes.

Encara que amb una diferència de temps considerable, comencem a veure, gràcies a les nostres apreciacions, a les retes públiques fa més d'un any, i defensades amb persistència.

Damunt de les planes d'altres periòdics, s'ha tractat novament de la llibertat de sindicació i del valor del ecarnt sindical.

Escaparem a la nostra pròpia visió i circumscrivim aquest comentari a la llibertat en l'elecció d'organisme sindical. Fem de dir que ens sentírem plenament satisfets que no hi hagués opció, gràcies a poder aconseguir una unitat sindical que, per dissort, és molt llunyana.

Sense cap interès de ferir ningú, ens cal declarar que ha estat un error de criteri no exigir al costat del carnet sindical la condició política de cadascú convenient avaluada.

Dins de les sindicals hi ha boleda la gairebé totalitat de la massa de població. No ostenent aquests sindicals exclusivament a aquells que poden presentar una neta història d'anarfeixista. Poden exhibir-lo els anomenats neutrès — aquells que diuen que mai no s'han posat en política — i els que en tenen un sentit peloratu —, i poden exhibir-lo aduoc els venia persons amb la seva assa partit d'afiliació de simpatia, els partits lligats de llevat feixista com els Lligats, els O'ds i especialment els «radicals leuoruxistes» que mantingueren el «Partido» durant el bienni negre. Cal dir que molts d'aquests elements, per la seva condi-

Els aviadors estrangers que assassinen
a sou ens han demostrat que per a
ells hi ha tants objectius com ciutadans

Roma, 9. — «El general Kindelán —diu estampao del dia 7 del corrent— ha refusat durament les tontes acusacions dels marxistes contra els herois aviadors legionarios de Franco».

«El Pòpolo d'Itàlia publica el text de les declaracions de Kindelán, segons el qual, si se l'ha de creure, Franco resultaria un veritable filantrop.

«Diu el cap de l'Aviació fascista: «La rendició de les províncies de Llewant podria obtenir-se en pocs dies destruint per complet València i Barcelona, cosa fàcil per a la nostra poderosa aviació; però les dues boniques ciutats són els únics colles del nostre patrimoni nacional i no volem en cas d'extremada gravetat, sacrificar la habilitat d'aquesta operació salvant, com el mègic ordena l'amputació del membre gangrenat per a salvar la vida del pacient. Nosaltres no volem bombardejar les poblacions civils, però fem la guerra. A més —afegeix— han començat els eròtics bombardejant el primer dia del conflicte Algèrcia, Tetuán, Granada i Sevilla. L'aviació franquista ha de bombardejar tot el que serveix per a la vida civil, i no pot deixar de ser considerada com a retraguada, perquè té la gran defecte militar, és, en manera que els els republicans no creuen de Barcelona les fàbriques de guerra i no evaquen la població civil sota un control internacional...» Kindelán i Franco rebutjaren les acusacions tontes i faran de manera que els herois legionarios i la seva aviació continuen a anar les ciutats oertes

**Representaran «COMIATS A TRENC D'ALBA», «NADAL EN TEMPS DE GUERRA», i «UN DIA DE NOVEMBRE», obres escrites exoresamen-
de cara a la guerra**

A ha quedat definitivament coberta la inscripció d'actors i actrius declarats per a interpretar les comèdies elegides en el concurs convocat pel *to* «*Asociación Catalana de Societats de Teatre Amateur.*»

Han començat els assaigs sota el guiatge d'Andreu Gulixer i la direcció i control artístic d'Ambrosi Carllón.

Els decorats els pinten els coneguts artistes i soldats de l'Exèrcit de la República: Antoni Clavé, Martí Bas i Ricard Arenys.

Dintre uns dies apareixerà el cartell anunciador, del qual és autor Antoni Clavé.

Si el Consell Central del Teatre, dependent del Ministeri d'Educació Pública, dispensa l'atenció que li h aestat sol·licitada cordialment pel Delegat de la Generalitat, Claudi Fernández i Castanyer, seran «strenuades» aquelles obres que, després de haver estat escollides pels jurats premiats, més distingides en el concurs esmentat, i que, segons la iniciativa dirigida pel dramaturg i director senyor Ambrosi Carllón, seran confiades a altres tants cicles federals i responsables de Catalunya.

Darrerament han ingressat a la Federació els següents: elencs amateus: «Secció de Teatre del «Casal d'Esquerra Catalunya»; «Grup escènic Unió.—C. N. T.» d'Esparreguera; i Companyia «Els Aligons», del Centre d'Esquerra del Poblet i del Centre d'Esquerra «Lluís Companys».

Paris, 9. — Les déclarations de M. Eden à la Chambre des Communes trouvent l'approbation générale des français. Es la primera vegada que el ministre d'Afers Estrangers anglès ha parlat amb energia, i als cercles polítics se'n treu la conclusió que Anglaterra està preparada a concloure l'acord amb Franco. Però es nota que darrera Franco hi ha Itàlia, i precisament en el moment que Eden manifesta una certa decisió davant els accésos, es confirmen les notícies relatives a un projecte anglès de tractar un base possible de negociacions entre els dos Governos. Els comentaristes tracten de salvar els contradicció entre les dues actituds, i en confirmar-se les converses diplomàtiques anglo-italianes es diu que Mussolini no té cap dubte que aquesta conclusió pot ésser massa degra i no completament exacta. Es tracta d'una tendència concreta de Mussolini, o d'una nova matèria destinada a cloroformitzar Anglaterra, en el moment que aquest últim diu: «Hem dit que l'opinió francesa aprova gairebé universalment les declaracions d'Eden. Les excepcions són les de sempre: l'Action Française, «Le Jour» i altres periòdics per l'estil.

Paris, 9. — Pertinax assenyalava amb molta l'energia de les declara-

Londres, 9. Segons el correspon-
sal de «Paris-Soir», a Londres,
Anglaterra, va molt a poc a poc a
reaccionar, però quan reacciona ja
no es pot aturar. Al costat d'aquesta
decisió anglesa es troba l'elasticitat
de la diplomàcia britànica, que
però, en general, en les reaccions
angloitalianes semblaven
molt tenses, ha tractat de negociar
amb Roma.

«Per primera vegada, els més
prudents pensen que hi haurà acord
complet per a la retirada dels con-
tinentals de la frontera». En el mo-
ment psicològic ha estat ben elegit.
Itàlia pot temer que el nou re-
gim italià pot ésser extrem amb un cap
de mà contra Austria. A més, l'Itàlia
necessita diners, i el cerca a Londres.

150.000 goldats a l'Àfrica Espanyola,
80.000 a Líbia, i 45.000 a un total de 355.000
els quals pugen un terç de l'italiana. És
homes fora del territori italià. És
els anuaris militars. És de 300.000
l'exèrcit regular italià. És de 300.000
hombres el total de país; encara que
a l'Itàlia 100.000 homes. És
veu que entre la frontera franco-
italiana, la demarcada, la frontera
austriaca i la d'Unglaterra, hi ha
poca defensa. És la posició adoptada
per Itàlia durant la guerra.
A sacrificis molt durs
per aconseguir amb 100 o 150.000 homes
militars amb el que Itàlia
preparava la seva invasió a Europa Central.
De manera que el nou cap de mà amb Au-
stria li permetrà una major lli-
bertat de moviments.

El magnífic cartell original d'Antoni Clavé, d'imminent aparició en públic